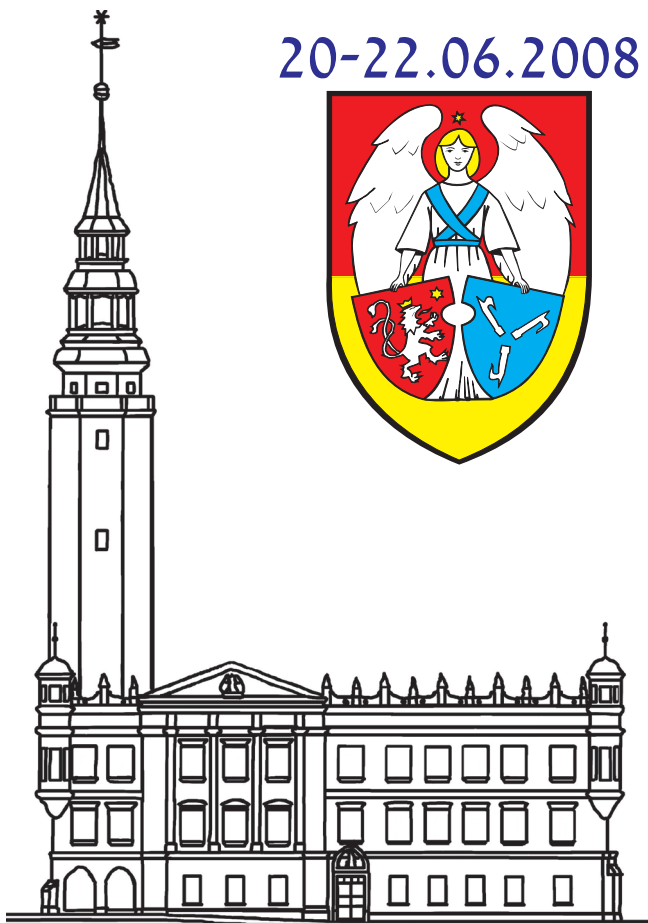
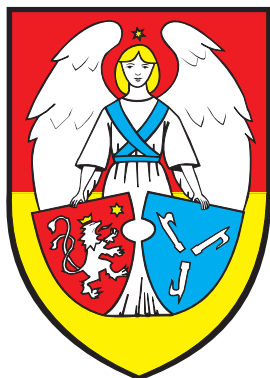

GŁUBCZYCE

20-22.06.2008

OTWARCIE RATUSZA

*Folder upamiętniający
otwarcie Ratusza Miejskiego w Głubczycach
w dniach 20-22.06.2008 r.*

Głubczyce 2008

**Komitet Organizacyjny
uroczystości związanych z otwarciem
odbudowanego w latach 2006-2008
Ratusza Miejskiego w Głubczycach**

powołany przez Burmistrza Głubczyc w dniu 30 stycznia 2008 r.

*Jan KRÓWKA
Bolesław BUNIAK
Jadwiga KRÓLIKOWSKA
Katarzyna MALER
Barbara PIECHACZEK
Marian MASIUK
Tadeusz ECKERT
Zbigniew ZIÓŁKO
Władysław CHMIELEWSKI
Czesław DOMARADZKI
Stanisław KRZACZKOWSKI
Marian BACHRYJ
Kazimierz NAUMCZYK
Ryszard KĄTOCH*

Patronat honorowy

- Posel Sejmu VI kadencji Rzeczypospolitej Polskiej
Adam KRUPA*
- Arcybiskup Diecezji Opolskiej
Alfons NOSSOL*
- Wojewoda Opolski
Ryszard WILCZYŃSKI*
- Marszałek Województwa Opolskiego
Józef SEBESTA*
- Starosta Głubczycki
Józef KOZINA*
- Opolski Konserwator Zabytków
Iwona SOLISZ*

Patronat medialny

- Regionalna Telewizja Opole*
- Telewizja Głubczyce*
- Radio Opole*
- NTO Nowa Trybuna Opolska*
- Głos Głubczyc*

Sponsorzy uroczystości

- Agencja Koncertowa „BAMA” z Opola
- Starostwo Powiatowe w Głubczycach
- Zakład Urządzeń Grzewczych „Elektromet” w Gószowicach
- Głubczyckie Przedsiębiorstwo Budowlane „Budomex” Sp. z o.o. w Głubczycach
- Przedsiębiorstwo Budownictwa Ogólnego i Instalacyjnego „Chmielewski” B. B. Chmielewscy S.J. w Głubczycach
- „Toska” Sp. z o.o. w Głubczycach
- FPHU „Złoty Kłosa” w Głubczycach
- Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Galmet” S. D. R. Galara S.J. w Głubczycach
- Top Farms Sp. z o.o. Produkcja Rolna w Głubczycach
- Usługi Komunalne Sp. z o.o. w Głubczycach
- Hotel „Domino” Mirosław Ciszek S.J. w Głubczycach
- Galon Paliwa Karol Galara w Głubczycach
- Bank Spółdzielczy w Głubczycach
- Bank Zachodni WBK S.A. I O/Głubczyce
- Sklep „Tex-Styl” w Głubczycach
- Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Kosmed” w Głubczycach
- EKO Sp. z o.o.
- „Farmer” Myśliwy i Falkowski S.J. w Głubczycach
- Przedsiębiorstwo Robót Drogowych i Mostowych S. A. w Głubczycach
- Głubczyckie Wodociągi i Kanalizacja Sp. z o.o. w Głubczycach
- „Agropol” w Baborowie – Firma Rolnicza Konrada Pohla z Dzielowa
- „Odnowa” Sp. z o.o. Opole, Oddział Głubczyce
- Firma „Avans” PHU „Euro”
A. Domerecki, J. Mruk, K. Patryjach S.J.

Stowarzyszenie na Rzecz Odbudowy Ratusza w Głubczycach

24.09.2004 - 20.06.2008

Prezes Zarządu – Marian MASIUK
Zastępca Prezesa – Barbara PIECHACZEK
Skarbnik – Leszek KARACZYN
Główny Księgowy – Danuta CIASTOŃ
Pozostali członkowie Zarządu:
Marian DZIUBAN
Zbigniew ZIÓŁKO
Józef KAMIŃSKI

Autorzy dokumentacji projektowej

Pracownia Architektoniczna „Plan” – Wiesław Kowalik

Pracownia Projektowa „Studio” w Gliwicach

– Zbigniew Sasiadek, Rafał Skoumal, Marek Partyka

Inspektor nadzoru konserwatorskiego – Andrzej Legendziewicz

Inspektor nadzoru budowlanego – Dariusz Kozłowski

Wykonawcy inwestycji

Konsorcjum firm:

Przedsiębiorstwa Budownictwa Ogólnego i Instalacyjnego

„Chmielewski” S.J.B.B. Chmielewscy i Głubczyckiego

Przedsiębiorstwa Budowlanego „BUDOMEX” Sp. z o.o.

Podwykonawcy PBOiI:

- Zakład Inst. Elektrycznego – Eugeniusz Bugnar, Głubczyce*
- Zakład Ogólno-Budowlany – Aleksander Podstawka, Lwówiany*
- Firma Handlowo – Usługowa Leszek Malec, Urbanowice*
- Zakład Brukarski – Remigiusz Trawiński, Racibórz*
- Malarstwo – Tapeciarstwo – Jan Nowak, Kórnica*
- RYZYKANT – Tadeusz Łoś Zopowy, dekarstwo wieży*
- RENOVA Sp. z o.o. Pracownia Konserwacji i Rewaloryzacji
Obiektów Zabytkowych, Warszawa*
- ZPUH „MET-BUD”, Kędzierzyn-Koźle*
- PUP ELEMNIK, Wrocław*
- „IZOSERWIS” Izolacje Budowlane, Racibórz*
- ZPHU – Rajda Jan, Andrychów, Sulkowice*
- PH FERROPOL – Lach Jolanta, Nysa*
- Zakład Obróbki Kamienia Naturalnego
„GŁAZ” – Kazimierz Durawa, Wrocław*
- PPU „PROMET” s.c. – Janusz Stefanko, Zdzieszowice*

Podwykonawcy GPB „Budomex” Sp. z o.o.

- ELIN – roboty elektr. – Miszkiewicz Arkadiusz,
Kędzierzyn-Koźle*
- Badura Roman – roboty płytkarskie, Biała Prudnicka*
- ZRB – roboty wykładzinowe – Świdorski Roman, Gołuszowice*
- RENOVA – sztukateria, roboty konserwatorskie – Warszawa*
- PRO-STAL – prace ślusarskie – Prochera Józef, Ucieszkowice*
- KASPER POLSKA – konstrukcja dachu, Gliwice*
- DAH-METAL – pokrycie dachu, Wrocław*
- KONE – winda w ratuszu, Warszawa*
- IZOSERWIS Magott Cezariusz*

Wykonanie iniekcji ciśnieniowej:

- ALPIN-TEC – zabezpieczenia przeciw ptakom*
- TRO-ART – metaloplastyka – Tromsa Zdzisław, Sławoszków*

Głubczyce

Gmina Głubczyce położona jest w południowo-zachodniej części Polski. Jest największą gminą w województwie opolskim. Jej powierzchnia wynosi ok. 294 km kw. (3,1% terenów województwa).

Blisko 14-tysięczne miasto Głubczyce (czes. Hlubičice, niem. Leobschütz) położone jest nad rzeką Psiną na historycznym szlaku handlowym Opole-Ołomuniec-Brno. Jest siedzibą władz gminy i powiatu, a także centrum usługowo-przetwórczym regionu. Zanim powstało jego okolice od VI wieku zamieszkiwała ludność słowiańska. W IX w. tereny te znalazły się w Państwie Wielkomorawskim, a następnie w państwie czeskim. W 990 r. książę Mieszko I uderzył zbrojnie na Śląsk i odebrał go Czechom, jednakże w roku 1038 książę czeski Brzetysław, wykorzystując rozkład państwa wczesnopiastowskiego, przyłączył Śląsk do Czech. Ponownie odebrał Śląsk Czechom Kazimierz Odnowiciel, lecz ziemia głubczycka pozostała poza granicami Polski.

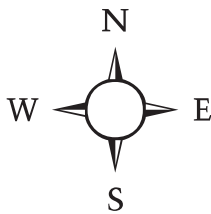
Pierwsza wzmianka o Głubczycach ukazała się w dokumencie opawskim z 1224 roku. W dokumencie tym jest mowa o zwolnieniu mieszkańców Opawy od płacenia cła w Lubschitz. Niemiecka nazwa miasta wskazuje, że przed 1224 rokiem musiała tu nastąpić kolonizacja. Prawa miejskie Głubczycom zatwierdzone zostały przez króla czeskiego Przemysła Ottokara II w roku 1275.

Najstarsze przywileje miejskie Głubczyc spisane zostały przez głubczyczanina Mikołaja Brevisa, pisarza kapituły katedralnej w Krakowie w roku 1421 na zamówienie głubczyckich rajców Mikołaja Kurtz'a (Nicolaus Brevis), syna Jana z Głubczyc. Dokument ten, słynny dziś Codex iuris Lubschicensis, stanowiący arcydzieło sztuki średniowiecznej, odnalazł się w roku 2002. Karty tej księgi ilustrował Jan z Żytawy (Johanes von Zittau) jeden z najwybitniejszych iluminatorów śląskich w XV wieku, a księga zawiera tak zwany wilkierz (zbiór praw) Głubczyc, czyli spisy wyroków średniowiecznego sądu miejskiego. Największa część księgi zawiera prawa magdeburskie w specjalnym opracowaniu dla Głubczyc, które uwzględniało ówczesną specyfikę miasta. Z czasem nazwano je prawem głubczyckim, które stało się wzorem praw dla wielu miast Moraw, Czech i Węgier. Jeszcze w XIII wieku dotarło do Uherskiego Brodu, Hranic, Kopřivnic, w XIV wieku do Bilovca, Budišova, Mesta Libavy, Novego Jičina, Derne koło Fulnka i Valašske Meziříci. Obecnie księga zdeponowana jest w Archiwum Państwowym w Opolu a jej replika – dzięki staraniom prof. Darii Nałęcz, będącej wówczas dyrektorem Archiwów Państwowych w Warszawie – wydrukowana została przez Wydawnictwo Diecezji Pelpińskiej. Znajdzie ona swoje miejsce w głubczyckim muzeum, które ma powstać w odbudowanym ratuszu miejskim.

Legenda

- tereny miejskie zabudowane
- zabudowane przemysł.
- tereny zielone
- KOSZAROWA** - nazwy ulic
- drogi krajowe i wojewódzkie z numeracją
- drogi wewnętrzne, polne, aleje
- ulice
- Kędzierzyn-Koźle**
GLIWICE - wyloty dróg
-
-
-
-
-

n d a

- koleje, tereny kolejowe
- rzeki
- obiekty sakralne
- Ratusz Miejski
- wieża ciśnień
- cmentarz

- Ⓐ - Urząd Miejski
- Ⓑ - Starostwo Powiatowe
- Ⓒ - Urząd Skarbowy
- Ⓓ - Powiatowy Urząd Pracy
- Ⓔ - Przychodnia Powiatowa
- Ⓕ - Szpital Powiatowy
- Ⓖ - Oddział Pomocy Doraźnej
- Ⓗ - Stacja Dializy Pozaustr. Nerek, ul.M.C.Skłodowskiej
- Ⓘ - Komenda Powiatowa Policji
- Ⓝ - Powiatowa Państwowa Komenda Straży Pożarnej

Historia głubczyckiego ratusza

Po założeniu miasta w XIII w. rolę ratusza spełniał dom kupiecki, w którym znajdowały się komory sukiennicze. Ten dom został rozbudowany. Głubczycki ratusz (kuria) po raz pierwszy został wspomniany w roku 1383.

Zapewne zamożność i duma miejska doprowadziły w 1570 roku do jego ponownej rozbudowy i postawienia wieży ratusza miejskiego. Wieża ta w lipcu 1587 roku otrzymała wykonany przez zegarmistrza z Wrocławia 24-godzinny zegar z zastosowaniem kalendarza gregoriańskiego, który z rozkazu margrabiego Jerzego Fryderyka Hohenzollerna przyjęty został na tych ziemiach w roku 1585. Podczas pożaru miasta w 1603 roku ratusz spłonął i w 1606 roku wg Minsberga, architekt Nikodem Hoffmann ze Świdnicy postawił na nowo jego wieżę. W najstarszej części ratusza znajdowało się stare czerwono-żółte malowidło ścienne z nieczytelną liczbą i herbem. Nie wiemy dokładnie kiedy ratusz otrzymał znaną z rycin renesansową attykę, zaliczaną przez T. Chrzanowskiego i M. Korneckiego do attyk polsko-czeskich, bogato wykrojona, przypominająca attyki ratuszów w Tarnowie, Sandomierzu i Chełmnie. Przypuszczalnie nastąpiło to w 1570 roku, natomiast stara dekoracja sgraffitowa, której resztki się zachowały do dziś, powstała w 1606 roku.

Pamiątką po pożarze miasta w 1603 roku był dzwon zawieszony w ratuszowej wieży, z napisem: „Zostałem odlany przez Zachariasza Mildnera w Ołomuńcu, ponieważ spłonąłem w 1603 roku wraz z 309 domami miasta”. Obecnie dzwon ten znajduje się w Muzeum Miejskim w Oldenburgu (Niemcy).

W wykuszu południowo-zachodnim w tym czasie wisiał dzwon ubogich grzeszników, który zabrzmiał po raz ostatni w 1789 roku. Po stronie południowej okna I piętra są większe od pozostałych i zakończone łukami okrągłymi. Po stronie północno-zachodniej widać przylegającą do ratusza kamienicę kupiecką, mającą z nim wspólny dach. Miasto kupiło ją w 1845 roku za 2 tys. tal. Na parterze ratusza znajdowały się stare, sklepione sukiennice, zamykane potężnymi drzwiami obitymi żelazem. W południowo-zachodnim rogu znajdowała się główna wartownia wojskowa. Również na parterze mieścił się areszt, izba sądowa miejskiego wójta, królewski podurząd podatkowy oraz miejska kasa kameralna, natomiast po stronie zachodniej trzy sklepione pokoje, w których mieszkał urzędnik policyjny. Z północy na południe przez całą długość ratusza biegł sklepiony korytarz, w którym do 1810 roku stały ławy do sprzedaży pieczywa i obuwia, natomiast od tego roku trzymano tu budy jarmarczne i sprzęt przeciwpożarowy. Wejście do budynku znajdowało się po stronie południowej, a na piętro można było wejść po zewnętrznych schodach. W 1797 roku wejście to zamurowano, a nowe umieszczono na parterze po stronie zachodniej.

Na I piętrze budynku znajdowała się duża sala, w której odbywały się przedstawienia teatralne i koncerty. Mieszkańcy miasta

mogli ją wynajmować na uroczystości rodzinne. Poza tym na tym samym piętrze znajdowała się sala posiedzeń rady miejskiej i magistratu, rejestratura i inne biura a w pobliżu wieży dwie ciemne małe izby i duże sklepione pomieszczenie, w którym przechowywano należące do miasta chmiel, len i wełnę.

Na II piętro można było się dostać po wąskich schodach. Było to poddasze. W trzech znajdujących się tu izbach ze stropami z belek mieścił się do 1835 roku książe Liechtensteinowski Sąd Miejski i Wiejski.

W 1844 r. oku władze miasta rozmyślały o przebudowie ratusza lub jego zburzeniu i budowie nowego, gdyż dach był zniszczony i przez to nie nadawały się do użytku pokoje na poddaszu. Jednak zabrakło na to pieniędzy. Wieża naprawiona w 1676 roku zwieńczona była hełmem o średnicy 75 cm.

W 1718 roku w święta i dni targowe na wieży grali miejscy muzycanci, w czasie gdy rada miejska jadła obiad w sali ratuszowej. Muzyk miejski otrzymywał za to 100 tal. rocznie. Zwyczaj ten utrzymał się do 1875 roku, mimo że obiadów już nie jedzono w ratuszu, lecz w prywatnych domach, a kapela przeniosła się na balkon ratusza. W 1895 roku burmistrz Löninger sprzeciwił się temu zwyczajowi i skończyły się koncerty, a kapela miejska została rozwiązana (jak podaje Hofrichter również z powodu konkurencji ze strony kapeli wojskowej).

W 1747 roku hełm ratuszowej wieży był uszkodzony, dlatego go zdjęto i naprawiono. 1 maja 1775 roku inspektor budowlany z Raciborza Berger przedstawił kosztorys naprawy wieży ratusza za 334 tal. 19 września tego samego roku pięcioro mieszczan mieszkających w pobliżu ratusza napisało skargę do liechtensteinowskiego urzędu książecego, który 11 października upomniął magistrat i skłonił do wyburzenia otaczającego wieżę kamiennego wieńca, będącego dla wieży ciężarem i „niewielką ozdobą”. Wskutek tego wieniec pokryto tylko żelaznymi płytami i otoczono dla zabezpieczenia przed zawaleniem żelazną kratą. W 1782 roku Włoch Dominik Perogrino dokonał prymitywnej reparacji wieńca wieży za 90 tal., wzmacniając drewnianymi słupkami balustradę z piaskowca i taki stan był do 1818 roku. W tym roku, konieczną reparację oszacowano na 500 – 600 tal. Kamienną balustradę 14 sierpnia zastąpiono żeliwną, odlaną w Gliwicach. Wieża jednak nadal niszczała. W 1823 r. oku założono na niej piorunochron, a w 1837 roku często reparowane żelazne płyty zastąpiono cynkowymi. W 1842 roku mistrz budowlany Pietsch świeżo otynkował wieżę, co kosztowało 72 tal.

W II poł. XIX w. ratusz otrzymał nową szatę. Jego połatana wieża nie czyniła dobrego wrażenia. Już 10 października 1844 roku prezydent rządowy z Opola nakazał przebudować ten obiekt, a królewski inspektor budowlany Köbicke z Opola miał przygotować projekt zupełnie nowej budowli. Przedstawił go 16 listopada 1847 roku i uzyskał akceptację. Miał być podobny do budynku opolskiego rządu i kosztować 22.700 tal. Jednak – nie znamy tego

powodów – 4 listopada 1859 roku zrezygnowano z niego i postanowiono przebudować stary ratusz. Plan opracował głubczycki cech murarzy i cieśli i został 11 marca 1860 roku zaakceptowany przez władze miejskie a 3 sierpnia przedstawiony prezydentowi rządowemu w Opolu. Musiał mu się jednak nie spodobać, gdyż 27 sierpnia polecono opracowanie nowego planu architektowi z Wrocławia Alexisowi Langerowi. Ten przedstawił swój projekt 4 marca 1861 roku a wykonanie oszacował na 25 – 30 tys. tal. Był to wysoki koszt, dlatego plan Langer'a odrzucono i 1 września 1862 roku Opole zaakceptowało projekt stałego konkurenta Langer'a, mistrza budowlanego Carla Lüdecke z Wrocławia, również przewidujący formę neogotycką. Stary ratusz został pożegnany uczną, powiązaną z 50 rocznicą odzyskania przez Prusy niepodległości po wojnach napoleońskich, dlatego też zaproszono i ugoszczono żyjących jeszcze weteranów tej wojny. Zburzono stary renesansowy ratusz i zaczęto budować nowy, częściowo na starym murze fundamentowym. Nie został znaleziony stary kamień węgielny, a nowy wstawiono w wystający filar w południowej ścianie sali obrad. 5 maja 1863 roku do tego kamienia burmistrz Adonias Stephan dołączył memoriał, rozpoczynający się od słów: „O budowie obecnie przebudowanego ratusza w Głubczycach brakuje wszelkich pewnych informacji. Jedyne ze stylu wynika, że został zbudowany w 15 lub 16 stuleciu”.

Nowy neogotycki ratusz został ozdobiony reliefami przedstawiającymi głubczyckie herby. Na parterze umieszczono biura policji, kasę, mieszkanie gońca magistratu. Zlikwidowany został opisany wyżej korytarz północno – południowy. Ze starego ratusza pozostawiono krótki sklepiony fragment nad wejściem do wieży. Na I piętrze ulokowano biura zarządu miasta, urząd meldunkowy, gabinet posiedzeń magistratu, bibliotekę i salę na bankiety. Na II piętrze urządzono salę obrad rady miejskiej, dwie sale posiedzeń komisji, biura urzędników i sekretarza policji. W północno – zachodnim rogu, tam gdzie stała wspomniana kamienica, pojawiła się wartownia, a w 1889 roku przeniesiono ją do koszar. Wieża została zaopatrzona w fiale i płwacze. Do 1897 roku zamieszkała była przez strażnika, który miał obowiązek trąbienia co godzinę w nocy na trąbce, a w razie pożaru w nocy pokazywał kierunek pożaru kolorową latarnią, a w dzień chorągiewką. Po jego zwolnieniu na posterunku policyjnym zainstalowano elektryczny alarm. Zegar ratuszowy z początku XVII w. do 1842 roku miał jedną wskazówkę godzinową, do której w tym roku branicki ślusarz Vienzek przymocował wskazówkę minutową i zreparował mechanizm za 102 tal. W 1871 roku zegar ten po ponownej naprawie powędrował na południową wieżę kościoła parafialnego a na ratuszu zastąpił go nowy. W wieży nadal wisiał stary dzwon z napisem: „Zostałem odlany przez Zachariasa Mildnera w Ołomuńcu, ponieważ sponąłem w 1603 roku wraz z 309 domami miasta”. Dzwon ten podczas II wojny światowej został przekazany na cele wojenne, lecz nie zdążono go przetopić. Po wojnie

leżał na cmentarzysku dzwonów w Hamburgu zinwentaryzowany pod numerem 25/12/260. Waga jego wynosiła 120 kg, średnica 61 cm, brzmiał w półtonie cis 1/16. Uznany za dzwon kościelny powędrował do szpitala Caritasu w Bad Mergentheim w końcu 1951 roku lub na początku 1952 roku. W 1968 roku miasto patrolackie (od 1951 roku) Głubczyc, Oldenburg, przejęło ten dzwon i postawiło na cokole w ogrodzie tamtejszego muzeum, gdzie stoi do dziś. Wspomniana przebudowa ratusza zakończyła się w 1864 roku. Triest nazwał go najpiękniejszym na Górnym Śląsku, a historyk sztuki Hans Lutsch określił jego hełm z podwójną latarnią jednym z najpiękniejszych na Śląsku.

W roku 1931 roku pod kierunkiem Paula Klehra przebudowano hall i pomieszczenia kasy oszczędnościowej w ratuszu. Do hallu przeniesiono stojącego dotąd na zewnątrz u stóp wieży, z północnej strony ratusza „Żelaznego Woyrscha”, dłuta Ondruscha, a stare sukienice stały się hallem wejściowym. Zarazem przeniesiono główne wejście z zachodniej do północnej części ratusza. Od 1910 roku władze miejskie planowały kolejną przebudowę ratusza, ale przeszkodziła temu I wojna światowa, potem lata inflacji. Wreszcie znaleziono na to środki, lecz wcześniej przystąpiono do położenia nowego bruku na Rynku. Dokonano dokładnych pomiarów ratusza i obliczono, że wieża ma 54,5 m wysokości, a nie jak wcześniej sądzono 66, 5 m. Paul Klehr krytykował budynek ratusza z 1863 roku za to, że jego bryła odebrała wieży dominującą pozycję. Nowa budowla jego zdaniem „wg woli naszego Führera powinna odzwierciedlać zmysł naszych czasów”. Usunięta została północna ściana szczytowa, która zasłaniała wieżę, mała ścianka szczytowa w dachu po stronie zachodniej, wschodnia ściana szczytowa i wysoki korpus dachu południowego skrzydła. Z wieży zniknęły fiale i płwacze. Podczas prac budowlanych odkryto resztki pierwotnego tynku ze starym sgrafitem, które zachowano. Wieża została odświeżona i pokryta nowym sgrafitem według starego wzoru przez głubczyckiego malarza – artystę Hansa Schindlera. W tamtym czasie sgraffit wykazywały na Górnym Śląsku tylko wieże w Głubczycach i Opolu. Został odnowiony również hełm wieży.

W 1936 roku zupełnie zmieniła się szata zewnętrzna ratusza. Zamontowano zegar elektryczny i – jak to określił Klehr – wieża w 1936 roku „otrzymała pierwotną formę z 1570 roku i dominującą pozycję w korpusie budowli.” Ścianę szczytową po stronie zachodniej ożywiono herbami państw i księstw, do których należały Głubczyce (Czechy, księstwo opawskie, Królestwo Węgier, księstwo karniowskie, księstwo Liechtensteinów, Brandenburgia, Śląsk prowincja górnośląska, Prusy), a ścianę zachodnią znakami rzemieślniczymi. Na południowym wykuszu pojawił się głubczycki herb (anioł o wysokości 2,20 m) i mieszczanin z flagą miasta łopoczącą nad starymi domami, przed wizerunkiem ratusza z 1863 roku. Na zachodnim wykuszu pojawił się orzeł III Rzeszy ze swastyką i rzemieślnik. Okna parteru zostały zaopatrzone w żelazne

kraty z elementami głubczyckiego herbu. Niewidoczny w innym miejscu stary herb miejski z piaskowca został przemieszczony na podbudowę wieży.

W marcu 1945 roku przez powiat głubczycki przetoczył się front wschodni. Miasto Głubczyce zostało zbombardowane, a ratusz spłonął. Jego wypalona ruina po wojnie była stopniowo rozbierana, aż wreszcie pozostał jedynie kikut wieży i obmurowanie parteru. Dopiero w 2006 roku ówczesne władze miasta podjęły się z dobrym skutkiem odbudowy tego obiektu, co zostało zarejestrowane w Kronice Odbudowy Ratusza.

Odbudowa Ratusza Miejskiego w Głubczycach

W 2003 roku mieszkańcy Głubczyc złożyli do ówczesnego Burmistrza – Kazimierza Jurkowskiego wniosek o odbudowę ruin głubczyckiego ratusza. Widniało na nim 604 podpisów (jego oryginał z podpisami został załączony do aktu erekcyjnego). Podjęcie działań mających na celu odzyskanie ruin ratusza (znajdowały się one wówczas w rękach prywatnych) i jego odbudowa znalazły się bowiem w programie wyborczym Obywatelskiego Komitetu Opolszczyzny.

W 2004 roku na mocy prawnego wyroku Sądu Okręgowego w Opolu ruiny ratusza miejskiego w Głubczycach stały się ponownie własnością gminy Głubczyce. W tym samym roku Rada Miejska w Głubczycach podjęła decyzję o przystąpieniu do odbudowy historycznych ruin ratusza i w budżecie zabezpieczyła niezbędne środki finansowe na opracowanie dokumentacji technicznej.

W lutym 2005 roku gmina Głubczyce złożyła wniosek o dofinansowanie inwestycji w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego działanie 1.4 Rozwój turystyki i kultury. Koszty odbudowy wyniosły około 13 mln złotych, z tego z środków Unii Europejskiej sfinansowano ponad 5 mln złotych. W odbudowę włączyło się także społeczeństwo miasta, które składało pieniądze podczas imprez charytatywnych przy wsparciu Stowarzyszenia Odbudowy Ratusza, które powstało w tym czasie.

Inicjatywę Burmistrza Kazimierza Jurkowskiego kontynuował Adam Krupa, wybrany przez mieszkańców na stanowisko burmistrza w wyborach samorządowych w roku 2006 (obecnie Poseł Sejmu VI kadencji RP), a od roku 2007 – obecny Burmistrz Głubczyc – Jan Krówka. Inwestycja została zakończona – zgodnie z planem – w maju 2008 roku.

Pomyślne zakończenie obudowy stanowi dowód na to, jak wiele można osiągnąć gdy wspólny cel realizuje się tak wytrwale i solidarnie umiejętnie wykorzystując wsparcie środków unijnych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.